Karikatür

İspanya — Numara yapmak için sahneye çıktım amma bu sefer eteklerim zil çalıyor!..

— Kürk ısıtır değil mi?
— Hayır, yakar, kül eder!...

Ankaraya Mektup

KÜLHANİ SATICILAR:

Şu İstanbulun külhani satıcılarına bayılırım. Öyle hoş bir sesle sempatik bir tarzda bağırırlar ve herkesi ilgilendirici öyle de sözler bulurlar ki sattıkları ne olursa olsun behemehal dinler ve gayri ihtiyarî yanlarına gidersiniz. Bunların :

— Çaya, çorbaya limon!

Diye limon veyahut:

— Bahçesine kar yağdı!

Avazesile karnebahar satmaları artık umumileşti. Fakat öyleleri de var ki mallarını satmak için söyledikleri, kimsenin aklına gelmez yakası açılmadık sözlerdir.

Geçen gün bunlardan biri Babıali yokuşunda elli kuruşa erkek çorabı satıyordu. Düşünün bir kere, bu zamanda elli kuruşa çorap, olur mu bu? Akla sığmaz. Berbat şeyler olduğu muhakkak. Benim kanaatim de bu, fakat adam bakınız ne diye bağırıyor:

— Lâle, sümbül, menekşe, ben de şaştım bu işe! Dikişleri var ama sakatları yok. İtfaiye kurtardı bayım bedavadır!..

Gayri ihtiyarî gittim, çorabı elime aldım.. Tabiî bir defalık şeyler, fakat, adam öyle iyi satıcı ki...

BİRLİĞİN LOKANTASI:

Basın Birliği, merkez binasında meslekdaşlar için güzel bir lokanta da yaptı. Tevkif edilmeden evvel Halil Lûtfi de buraya geliyordu. Henüz gidemeyen arkadaşlar geçen gün bir gidenden sordular:

— Temiz mi?
— Fevkalâde.
— İyi mi?
— Enfes.
— Ucuz mu?
— Çok. Halil Lûtfi dahi geliyor!..

ÇERDEN ÇÖPTEN:

Ortada kürdan yok. Geçen gün bir mecliste konuşuluyordu. Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu:

— O da Karaborsaya düşmüş.

Dedi. Ercüment Ekrem Talu şu cevabı verdi:

— Artık bu da çerden çöpten bir karaborsacılık!.

OLSA BİR TÜRLÜ, OLMASA BİR TÜRLÜ!

Uzuun zamandır beraber yaşarlar. Geçenlerde bir arkadaşı:

— Yahu, dedi, şu kadınla karı koca gibi yaşıyorsunuz. Bari bir nikâh kıyın da iş meşruiyet kazansın. Yarın, öbürgün bir de çocuğunuz olursa piç diyecekler.

Beriki, çaresizliğini anlatır bir tavırla ellerini açıp boynunu büktü:

— Ben de istiyorum ama olmuyor işte!

— Neden?

— Para meselesi!

— Canım geçinip gidiyorsunuz ya zaten!...

— Bildiğin gibi değil!.. Parasız olduğum zamanlar o bana varmak istemiyor. Paralı olduğum zamanlar da ben onu nikâhlamak istemiyorum. Böylece sürüp gidiyor, işte !.

SABUN VE ELDİVEN

Mahallede tutumluluğu ile şöhret almış bir Yahudi ailesi için şu vakayı anlattılar:

Akrabalarından birinin düğününe gideceklermiş, Erkek ceketini çıkarmış, kollarını sıvayarak musluğun önüne gitmiş.

— Rebeka, sabunu yetir... Ellerimi yikayayim demiş.

Bayan Rebeka cevap vermiş:

— Sen aklini mi kaçirdin? Siyah elbiselerini giyip ellerine eldiven takacayini unuttun mu? Yazik değil mi sabuna!..

İCAT EDERİZ:

Gazetelerde okudum. Ayasofya müzesindeki eski hünkâr mahfeli memurlar için mesken haline getiriliyormuş. Bazı arkadaşlar bu işin aleyhinde veriştiriyorlar. Hakları var; bu fikrin müzenin esas binasına sirayet etmesinden korkulur; çünkü esbabı mucibesi kuvvetlidir; mübarek bina en az bir kaç yüz aileye mesken olur bu zamanda...

GAZETELERİ OKURKEN:

Yine bugünlerde gazetelerde okuyoruz; Bakırköy Akıl Hastanesinin yatak adedi fazlalaştırılmış. Bari burada neticesi cinayetlere kadar giden aşkların müptelâlarını toplasak!.

Lokman Hekim de, Akşam gazetesinde bir yazı yazmış, serlevhası sü: "Üşüyen elinizi ne yapmalı?„ . A be doktor, bilmiyor musun? Cebe sokmalı vesselâm!.

Bir gazetede de şöyle bir serlevha gördüm: "Kavanoz derdi„ Be meslekdaş, bu da mı dert yahu! Keşke her derdimiz böyle olsa!..

MEZE DOKUNMUŞ:

Bir köşede oturuyorlardı. Bir aralık, garsonların fazla içmiş bir sarhoşun koluna girerek dışarı çıkardığını gördüler.

Asaf Halet Çelebi:

— İçki dokunmuş!.

Dedi. Fakat içkiye toz kondurmayan Çallı İbrahim:

— Hayır, dedi, meze dokunmuş!..

SİNEK MEŞGUL EFENDİM:

Ara sıra toplanıp konuşacak bir köşe bulduklarına memnundular. Garson masayı silerken Fikret Adil:

— Bak, dedi, bak masada bir sinek yok.

Garson atıldı:

— Henüz bir şey koymadık ki, onlar öteki masalarda meşgul efendim!..

Zaparta

SİNİR HASTALIĞI BİR ŞEYE BENZEMEZ!

Halleri, vakitleri yerindedir. Kızlarının biraz yüzüne bakılacak gibi olsa damat bulmak işten bile olmazdı. Ne çare?. Allah onları paradan yana çok zengin ettiği halde güzellikten yana pek züğürt bırakmıştı. Karı, koca çok çirkindiler. Bir tanecik kızları Lâtife de onlardan beter oldu.

Kızcağızın yaşı otuzu aşmış, evlenemediği için de günden güne sinirli olmuştu. Hava alır, oyalanır diye yazın Adaya gittiler. Fakat aradan on beş gün geçmeden İstanbula dönüldü. Bir dostları bunu haber alınca babaya sordu:

— Ne oldu yahu?. Neye böyle erkenden İstanbula indiniz?

— Sorma birader!.

— Ne oldu?

— Bizim kızın yattığı odanın bitişiğine balayı için Adaya gelen bir çift taşındı!

— E?.

— Esi, bizim kızın sinirleri büsbütün bozuldu!.

NASIL ANLAŞILMAZ?!..

Bayan elbise değiştiriyordu. Kocası da odada idi. Kadın soyununca onu dekolte halinde gördü. Kaşlarını çattı:

— Sen bugün nereye gittin?

— Hiç!

— Haydi, haydi, yalan söyleme!.. Bir yere gitmişsin, hem de tramvayla!.

Kadın şaştı:

— Kim söyledi?. Anneme gittim!.

— Kimse söylemedi, ben anlarım!.

Kadına merak oldu:

— Nerden anladın bakayım?. Yoksa sen mi gördün?. Vallahi kocacığım, annemle anlaşamıyorsunuz diye söylemekten çekindim. Söyle bakayım, nerden anladın?.

— Ben anlarım.

— Tramvaya bindiğimi ne biliyorsun?

— Bacaklarındaki çimdik yerlerinden!..

Avukat Selim Mansur

No. 532, CİLT: 21, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 7 MART 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

Meşhedî — Mene bah... Gonturat hitama ermiştir, hanemi tahliye edesin...
Rus — Sen kim oluyorsun? Burası benimdir.
Meşhedî — Pes... İlle atmakta sen özümü de geçmişsin ağam!..

Erkek — Bir gece sokakta kalsam kıyametleri koparıyorsun... Ne kadar kıskançsın...
Kadın — Budala, kıskançlıktan değil, evin bütün işleri yüz üstü kalıyor da ondan!..

HAFTADAN HAFTAYA

ATOM HIRSIZLIĞI

Bizde "Minareyi çalan kılıfını hazırlar,, diye bir atalar sözü vardır. Bu sözün nereden çıktığını vaktile bana şöyle anlatmışlardı:

Bir camide son derece bet sesli bir meyzin varmış. O ezan okumak için minareye çıktığı zaman mahalle ahalisi müslüman yaratıldığına âdeta pişman olacak hale gelirmiş.

Minarenin karşısında büyük bir konağı bulunan bir zengin nihayet bu meyzini çağırtmış:

— Arkadaş, demiş, sen günde beş defa bu minareye çıkmak için ne alıyorsan ben sana iki misli vermeyi senetle taahhüt edeyim. Bacaklarını uzatarak evinde rahat et ve ezan yerine bana dua oku!

Meyzin cevap vermiş:

— Hayır! On mislini, yüz mislini de versen ben bu minarede ezanımı okumaktan vaz geçemem.

İş inada binince zengin adam düşünmüş taşınmış, bol para ile tuttuğu bir takım ustaları geceden geceye çalıştırarak minarenin altına minareyi alacak büyüklükte bir kuyu kazdırmış ve bu kuyu tamamlanınca yine gecenin birinde minareyi olduğu gibi bu kılıfın içine indirip üstünü toprakla kapattırmış.

Sabah ezanına doğru meyzin camiye gelir, minare kapısını açar, döner merdivenin ilk basamağını ararken kendini tekrar sokakta bularak şaşırır; ellerile başını ve gözlerini yoklayarak; "Tersim mi döndü benim, yoksa rüya mı görüyorum,, diye söylenir. Sonra tercübeyi bir daha tekrar eder ve kendini tekrar sokakta bulunca:

— Yetişin ümmeti Muhammet minayeri çaldılar!

Diye âvaz avaz bağırmağa başlar. Ümmeti Muhammet sabah vakti sersem sepet sokağa fırlar; minare hakikaten yerinden yok olmuştur. Nihayet mahalleli meyzini, esbabı sıhhiyesine binaen istifa ettirir ve minare de yine gecenin birinde kılıfından çıkarak eski yerine dikilir.

Geçen hafta bir casus heyetinin Kanadada atom bombasını çaldığına dair çıkan rivayet bana nedense bu çalınan minare hikâyesini hatırlatmıştır. Para çalınabiliyor, eşya çalınabiliyor; at, araba çalınabiliyor; hattâ eşyanın gayri menkul adı verilen taşınmaz ve ambalâja girmez bir kısmı da bir punduna getirilip çalınabiliyor. Fakat atom bombası nasıl çalınır? Bunun için insan nasıl bir kılıf veya çuval tasavvur edebilir?. Maamafih el oğlu bu; bir kere gözü kızmaya görsün! Atom bombasının Hiroşima ile Nagazakiyi lâstikle silinmiş bir resim müsveddesine döndürdüğünü görünce dostlar evvelâ pişkin bir tavırla: "Arada ayrılık gayrılık var mı? Bize de,, diye ellerini açtılar. Biraz bekleyip: "İnşallah maşallah,, tan başka bir şey gelmediğini görünce teessürle kaşlarını kaldırıp çenelerini sarkıttılar. Sonra sıra hiddete, tehdide ve isterik kadınlar gibi yerli yersiz huysuzluklara geldi. Fakat bunlar ancak atom bombası elde olmak şartile tesirini gösterebilecek çareler olduğu için ötekilerin "inşallah, maşallah,, ı yine devam etti.

Demek ki artık güzellikle yola gelmiyen ve evlerinin anahtarlarını gönül rızasile teslim etmiyen bu fena dostlara karşı başka yoldan yürümek lâzım geliyordu. Onlar bu dersi hakketmişlerdi. Turneye çıkan bir dünya tiyatrosuna benziyen bir heyet yola çıkıyor; makyajlar yapılıyor ve çeşitli kostümler giyiliyor; sakalı olan sakalını traş ediyor; olmayan yalancı sakal takıyor ve Kanadada bir casusluk filmidir başlıyor. Neticede bu kadar ince ferasetli adamların saf Amerikalıları kafese koymamalarına imkân var mıdır? Kendileri akıllıdır, Amerikalılar bir enayi sürüsü! Onlar atom bombasını keşfetmeyi nasılsa akıl edebilmişlerdir. Fakat onun esrarını Kanadada bir çekmece veya kasaya saklamanın

Halk Bankası Umum Müdürü Bay Fazıl Kunkut

tehlikeli olacağını nasıl akıl edebilirler?

Akıllılar bir sinema filmi oynar gibi ellerinde çantalar, gözlerinde gözlüklerle otellere, dairelere, daha bilmem nerelere girecekler, sokaklarda yakalarını kaldırıp şapkalarını indirerek bir takım insanları takip edeceklerdir. gizli odalarda bir takım enayileri kandıracaklardır; cep fenerlerile Mors alfabesine göre birbirlerine işaretler vererek tavan aralarında, yahut bodrumlarda giz.i toplantılar yapacaklardır ve Amerikan enayileri atom bombasının çok kolay ve ucuz olan sırrını bunlara kendi ellerile teslim edeceklerdir; yahut satacaklardır; yahut bunların otel garsonu kıyafetinde pencereden girip bıçakla kilidi kırılacak bir yazıhane gözünden çalmalarına göz yumacaklardır.

* * *

Selâniğin meşhur cimri zenginlerinden Zarokanın bir vakasını dinlemiştim. Zaroka dünyayı kafese koymuş bir milyoner Rumdur. Fakat zenginliği nisbetinde de cimridir. Meselâ fes aldığı zaman Mısırlılarınkine benziyen en uzununu alır; çünkü kenarı yağlandıkça kesecek ve başında iki parmak kalıncaya kadar kullanacaktır.

Bir gün Zaroka yeni bir apartıman alır; ertesi gün bu apartımanı görmeğe gider. Kapıcı yağlı fesli, pis kılıklı, kamburu çıkmış bir adamın merdivenlerden çıktığını, kafasını açık kapılarden yılan gibi uzattığını görünce yakaladığı gibi sille tokat sokağa atar. Zaroka kendinin kim olduğunu güçlükle anlattıktan sonra kapıcının sırtını okşar:

— Aferin oğlum, der, işte böyle olmalı. Yabancıların apartımana girip çıkmalarına göz yummamalı... Al sana iki kuruş bahşiş... Güle güle!.

İşte bu Zarokaya bir gün bir dolandırıcı gelir. Suriyeden getireceği gayet kârlı bir mala ortak etmeyi teklif eder. Fakat bu malın nakil ücretini hemen şimdi peşin olarak kendisine teslim edecekti.

Zaroka her zaman şakacıdır. Fakat dolandırıcının büyük gabaveti karşısında şaka etmeyi canı istemiyerek gayet ciddî bir tavırla :

— Ben Zaroka, der, hani şu milyonları kazanmış adam! Sen Suriyeden gelecek malın vapur parasını bulamayan adam. Yahu sen bu kafa ile beni kafese koymağa nasıl ihtimal veriyorsun?!.

Karikatür

MEHTABI SEVENLER

Sakallı Celâl, bir yaz gecesi, kıyıda bir kanapeye oturmuş, denizi seyrediyordu. Ayın on dördü idi. Ay, kocaman bir gümüş levha halinde gökte parıl parıl parlıyor, ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu.

Yanında bir adam oturuyordu. Sakallı Celâl gibi, babayani kılıklı bir adam. Gökteki aya, denizdeki akislerine baktı, baktı. Sonra hiç tanımadığı halde Sakallıya dönüp:

— Mehtaba bayılırım!

Dedi. Üstat bunu bir konuşma başlangıcı olarak karşıladı ve sordu:

— Şair misiniz?

Öteki başını salladı:

— Hayır, fakirim!. Gazyağı alamıyorum da!..

— Sen hükûmetimizin siyasetini takip ediyormuşsun... Beni takipten vaz geç!
— Siyasetimizin ne fenalığı var ki?..
— Her milletten dostun var demektir!..

SEDAT SİMAVİ :
Ey dilberi işvebaz
Nedir bu sendeki naz
Yeter ettiğim niyaz
İşte hazır ince saz!

hakkı tarık us:
bahar çiçek açmış yaz mı gelecek
gönül bu sevdadan vaz mı geçecek
benim çektiklerim az mı gelecek
yandım allah yandırma beni.

KEMAL SALİH SEL :
Giresunda kayuklar
Kızlar finduk ayuklar
Sevenler sevdiğini
Gece gündüz sayuklar.

NECİP FAZIL KISAKÜREK :
Köprüden geçerken köprü salladı b ni
Elâ gözlü nazlı yar ipsiz bağladı beni
Ağlasana cici gönlüm sızlasana
İpekli mendilin yok mu yavrum sallasana!

MİSAFİR KAÇIRTAN

Misafir gelmişti. Bir türlü de gitmek bilmiyorlardı. Hele kadın, cırcırın biriydi. Durmadan, dinlenmeden konuşuyordu. Ev sahibi bayanın fena halde uykusu gelmişti. Gitsinler diye gözlerinin içine bakıyordu. Fakat onların hiç niyeti yoktu.

Bayan kocasına bir göz edip salondan çıktı. Arkasından da bay geldi:

— Ne var karıcığım?

— Bunlar gitmiyecekler mi ayol?!. Esnemekten canım çıktı. Uyuyup kalacağım diye korkuyorum.

— Sorma, ben de senden beterim.

— Bir çare bul da çıksın gitsin şunlar.

— Ben ne yapabilirim?. Sen biraz piyano çalıp şarkı söylesen?

Kadın kaşlarını çattı:

— Olmaz!. dedi. Sonra o da kalkar, şarkı söylemeğe; konu komşu ayaklanır.

— Ya ne yapalım?

— Başka bir çare bul!

— Vallahi hiç aklıma gelmiyor. İkimiz de dışarı çıktık, ayıp olacak.

— Ayıp bir şey değil, bizi bir şey ikram etmek için dışarı çıktık zannedecek, büsbütün yayılacaklar.

— Ya... O da var!

Kadın birden sevindi:

— Ben buldum!

— Nedir?.

— Şimdi içeri gidelim. Sen bir yaş lâfı aç!.

— Ne olacak o?

— Kadın, kocasından büyük olduğu öğrenilecek diye ödü kopar. Hemen lâfı keser kesmez, savuşur gider!

— Acaba?

— Görürsün!..

Tasarladıkları plânı tatbik ettiler. Muvaffak oldu!.

— **Sanat âlemimiz bu sürrealist modellerden ne zaman kurtulacak bilmem?**
— **Tramvaylar tenhalaştığı zaman!**

NİZAMETTİN NAZİF :
Derman kâr eylemez ferman dinlemez
Dertli gönül deli gönül
Derdinden ölse de yine inlemez
Yaralı bereli gönül!

TİYATRO TENKİTLERİ

Son tiyatro hareketlerinden bahsediliyordu. Neclâya sordular:

— Konservatuvar artistlerinin temsillerine gittin mi?

— Gittim.

— Hangisine?

— "Bizim Şehire,, !

— Nasıldı?

— Çok güzel bir püblik vardı. Hele localardan birinde bir kadın oturuyordu, şapkasına, elmaslarına bayıldım doğrusu!.

ıplarından bazılarının okuyacakları şarkılar: ÇİZEN : RAMİZ GÖKÇE

SAİT KESLER :
Telgrafın telleri
Pamuk gibi elleri
Beni baştan çıkaran
Beyoğlunun beyleri.

Dr. A. RIDVAN :
İptilâyı derdi aşka
Var mı tıbbın çaresi
Hastayım kesbi şifa etmez
Gönül biçaresi.

CİHAT BABAN :
Nar ağacını budarlar
Altına bâde koyarlar
El âriftir tez duyarlar
Alı bağlan da gel gaşı kuşan da gel

ETEM İZZET BENİCE :
Karanfil oylum oylum
Geliyor servi boylum
Servi boylum gelince
Şen olur benim gönlüm.

CEMALETTİN SARACOĞLU:
Sabah yıllardanberi
İlk defa oldu bence
Sesinde bir acı var
Seni kim vurdu gönlüm.

FINDIKÇILAR

Bay midesine pek düşkündür. Meyva, kuru yemiş, şeker... Ne olursa olsun durmadan yer. Geçenlerde Bahçekapıda hanlardan birinin önünde traş bıçağı, tarak satan bir adama sordu:

— Yahu buralarda bir fındıkçı, vardı, ne oldu?

Satıcı sırıttı:

— Evlendi efendim!.

— E, evlendi ise ticaretten vaz mı geçti?..

— Ne ticareti efendim?

— Fındık satmaktan yani!.

— Ha.. Siz kimi soruyorsunuz?

— Canım burada kavrulmuş fındık, fıstık satan bir adam vardı.

Adam özür diledi:

— Afedersiniz bayım, ben yanlış anladım. Bitişik tuhafiyecinin bir tezgâhtarı vardı. Raşel, onu soruyorsunuz zannettim. Sizin fındıkçı hasta imiş, bir haftadır gelmiyor!.

İNSAN SARRAFI

Bayan eve çok sinirli döndü. Kocası fırtınayı farketti, hiç ağzını açmadı. Fakat kadın konuşmak ihtiyacında idi:

— Annenden geliyorum!. dedi.

— İyi etmişsin!..

— Ama bir daha evine ayak basmıyacağım!

— !....

— Neden diye sorsana?

— Neden karıcığım?

— Misafirlerin yanında yemek pişirmekten lâf açılmıştı. Ben de çok güzel yemek pişiririm, dedim.

— E?!..

— Annen de, "A kızım senin pişirdiğin yemekler ağıza alınmaz,, diye beni bozmasın mı?!.

Bay içinden mırıldandı:

— Şu annem ne insan sarrafıdır!

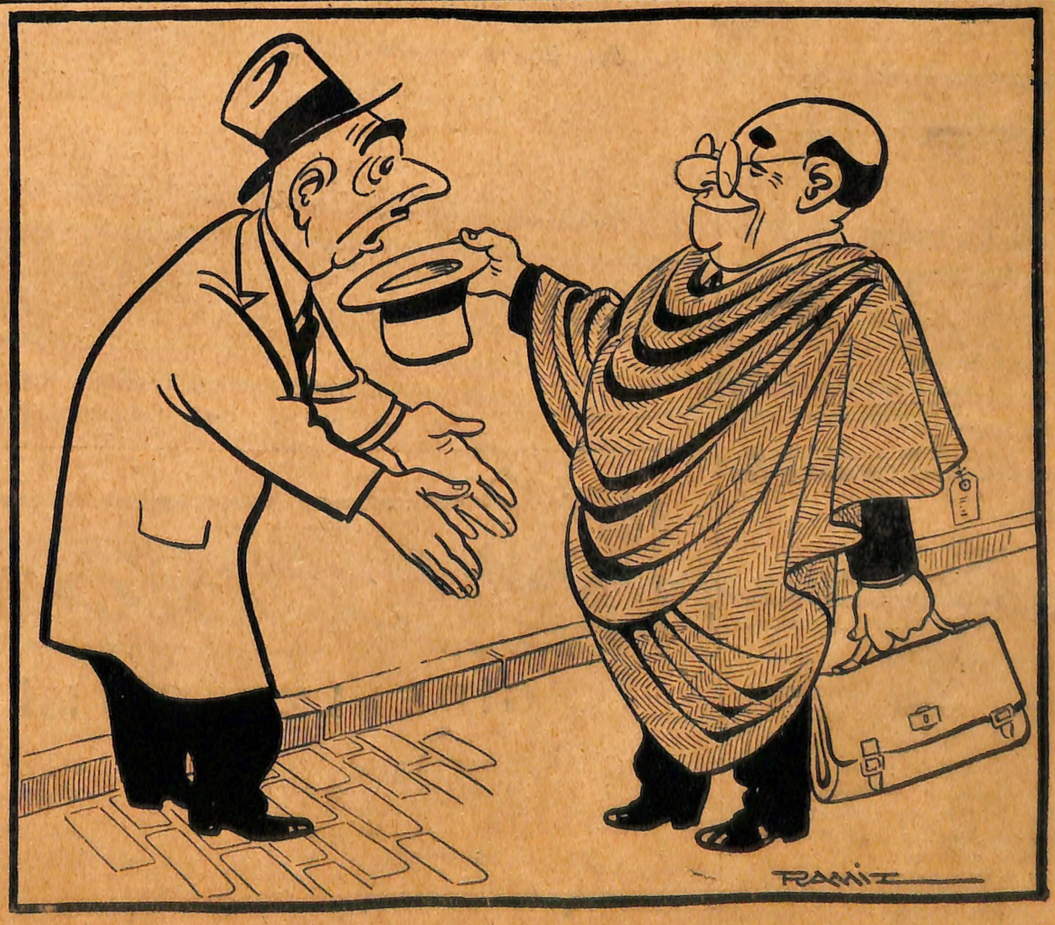

— Bu ne birader? Gandi mi oldun?

— Hayır, malûm ya biz memurlara kumaş verdiler. Terzi parası olmadığından kumaştan böyle istifade etmeğe başladım!

Akıl Hocası

Lefkoşada M. M. :
"1. Sevmek mutlaka lâzım mı hayatta?
2. Aşkınız tükenirse imdadınıza yetişirim...
3. Kalbimi kaça alırsınız?,,
CEVAP :
1. Yemekte salça kabilinden hayata lezzet verdiği muhakkak... Ağzının tadını bilmiyenlere göre, olsa da olur, olmasa da!
2. Lefkoşadan imdada gelinceye kadar ben çoktan kül olurum.
3. Kestirme bir fiyat söyliyemem: Bir kere kalbiniz altın mı, demir mi, elmas mı, kömür mü?. Önce bunu bilmek lâzım. Sonra, ay başına, ay sonuna göre müşterilerdeki aksata kudreti değişir...

★

Çanakkalede M. B. :
"1. Cevizle döviz arasında ne fark vardır?
2. Güneşli yapraklarımızın gölge düşen sütunlarında bana da bir yer ayırmaz mısınız?,,
CEVAP :
1. Kerevizle Ceneviz arasındaki fark kadar bir mesafe.
2. Benim elimden bu kadarcık bir yer ayırmak geliyor, üst tarafını patronla sekreter bilir.

★

Denizlide M. C. :
"Mahallemizde iki güzel kız var, ikisi de bana çılgınca âşık... Fakat ikisi de birbirlerinin aşkından habersiz... Ya ikisi de bana âşık olduklarını haber alırlarsa vaziyetim ne olur?,,
CEVAP :
Size göre hava hoş... İki kedi bir ciğer için kavgaya tutuşursa ciğer hiç bu kavgaya karışır mı?

★

KADIKÖYÜNDE Ş. M. :
"Kış geldi; narin bacaklı, şirin gözlü, sivri burunlu sevgilimi göremiyorum...,,
CEVAP :
İlkbaharı bekleyin; leyleklerle beraber döner...

★

Hürriyetiebediyede A. E. :
"Sevdiğim kız, geçen hafta, burada buluşmak üzere söz verdi. Bir haftadanberi bekliyorum, daha ne kadar bekliyeyim?,,
CEVAP :
Biraz daha sabrederseniz soğuktan, Mahmut Şevket Paşanın başında heykel kesilip yerleşirsiniz!

★

Balıkpazarında K. S. :
"Neden akşam pazarı, geceye doğru, yüzde yirmi beş ucuzluyor?,,
CEVAP :
Karanlıkta çürüklerle bayatlar iyice farkedilmediğinden!.

★

Adanada T. V. :
"Pamukların bereketli olduğu zaman portakallar bereketsiz kalıyor, portakallar bolaşınca pamuklar azalıyor... Müvazeneyi temin etmek kabil değil mi?,,
CEVAP :
Tabi!... Portakal ağaçlarına pamuk, pamuğa da portakal aşılayın!..

Akıl Hocası

— Madem hislerin değişti, nişanlından ayrıldın, yüzüğü de geri vermek lâzım.
— Ne münasebet!. Yüzüğe karşı olan hislerim değişmedi ki!..

Çamdeviren

GİDENLER GİTMİYENLER

Ağyarı görünce yâr gitti,
Memnun idi, bahtiyar gitti...
Harp olduğu günden itibaren
Fazl ehline itibar gitti.
İnsafı unuttu artık esnaf,
Alemden o yadigâr gitti...
Bir hayli vapurla geldi eşya,
Zannetme ki ihtikâr gitti!

Herkes kapılınca ihtirasa
Vicdan dağılıp vakar gitti.
Yaklaştı eğerçi mart ü nisan,
Amma ki bizim bahar gitti!
Gelmişti gönül cihana mamur,
Bin dert ile tarümar gitti!
Birleşti sonunda yâr ü ağyar,
Ağyarı görünce yâr gitti!..

Gazete müvezzii — Yirmi kişiyi vuranı yazıyor...
Okuyucu — Ver bir tane de okuyalım...
Gazete müvezzii — Yirmi bir kişiyi vuranı yazıyor!..

RESİM SERGİSİ

Yazan: ÇALAPALA

Necdet Boyat'ın sergisi açıldığı gün Şayesteye terzi gelmişti. Gündelikçi terziler de baş cezası, bütün haftaları doludur. Gelmezler, gelmezler de tam işiniz olduğun gün kalkar, gelirler. Kadıncağız, o gün terzinin geleceğini öğrendiği zaman hem sevindi, hem üzüldü.

Sevindi, çünkü artık baharlık pardösüsünü diktirip ortadan kaldırabilecekti. Mevsim geliyordu; ele, güne karşı çıplak mı kalsındı?!.

Üzüldü, çünkü o gün Necdetin resim sergisi açılıyordu. Açılış töreninde bulunamayacaktı. Halbuki mutlaka bulunmak isterdi. Necdet onun teyze çocuğu idi. Bir arada büyümüşlerdi. Kardeş gibi sevişirlerdi. Hattâ Şayeste onu kardeşten de başka türlü severdi. Fakat oğlan sanattan başka şeye gönül verecek yaradılışta değildi. Şayeste, kalbindeki duygulara hiç bir zaman onda karşılık bulamadı. Nihayet daha realist oldu. Necdet ressamdı. Kendini bile geçindirecek bir kazancı yoktu. Bir ailenin mesuliyetini nerden üstüne yüklenecekti?

Onun için uygun bir istekli çıkınca reddetmedi. Evlendi. Kocası da pek zengin bir adam değildi. Namuslu bir memurdu. Ama kimseye muhtaç olmadan, hesaplı bir bütçe ile pek âlâ yaşıyorlardı.

Necdet her zaman onlara gelir, giderdi. Büsbütün kendini sanata vermiş, âdeta bir derviş olmuştu.

Sergi açılmadan evvel de bir pazar günü Şayestelere gelmişti. Pek heyecanlı, pek ümitli idi:

— Bu seferki tablolarımın içinde hakikaten çok güzelleri var! diyordu. Bir kaçını müze için satın alacaklarını umuyorum. Her halde halktan da bir çok müşteri çıkar. Şöyle hiç değilse beş bin liralık tablo satarsam bu yaz Kirazlı'ya gideceğim. Çanakkale yakınında Kirazlı diye bir yer varmış. Bir arkadaşım var; yedek subay. Askerliğini orada yapıyor. Kirazlıyı çok metetti. Ben Türkiyenin bir çok yerlerini gezdim, bu kadar güzel tabiat manzaraları olan bir yer görmedim dedi. Bizim ressamlar giderler, giderler Bursaya, Edirneye!. Yahut hep Boğazdan, Çamlıcadan, Adalardan peyizajlar yaparlar. Artık bu çerçeveyi kırmak lâzım. Memleketin görülmedik yerlerinden peyizajlar, portreler getirmeliyiz... Gelecek sene yalnız Kirazlıdan getirdiğim panolarla bir sergi açacağım. Bu da resim tarihimizde bir devrim olacak...

Daha anlatıyor, anlatıyor, anlatıyordu. Şayeste onu zevkle, hayranlıkla, inanla dinliyordu. Necdetçik şimdiye kadar büyük bir muvaffakiyet kazanamamıştı. Çünkü durmadan yenilik arıyor, halkın, hattâ bir çok entellektüellerin anlayışının üstünde bir takım sanat hareketlerine girişiyordu. Bu yeniliklerden Şayeste de pek anlamazdı. Ama Necdetten dinliye dinliye bir takım bilgiler edinmişti. Meşhur ressamların hayatlarından hikâyeler öğrenmişti. Bir sanat adamının zamanında anlaşılamamış, sefalet içinde kalmış olmasını o artistin ilerisi için hayra yoracak kadar sanat terbiyesi almış bulunuyordu.

Açılış günü sergiye bütün ressamlar, Basın Birliği üyeleri, profesörler, şehrin ileri gelenleri, hattâ Necdetin tablolarına büyük bir ilgi gösteren iki akliye mütehassısı davet edilmişti. Ayrıca dostlar da çağırılmıştı. Bunların başında da Şayeste ile kocası vardı.

Şayeste, terzi yüzünden gidemedi, kocası gitti. Dönüşünde Şayeste heyecanla sordu:

— Nasıl?.. Sergiyi beğendin mi?

Kocası boynunu büktü:

— Vallahi ben bu resimlerden pek bir şey anlamıyorum. Bir çok kişi gelmişti. Benim azıcık resme benzettiklerimi onlar beğenmiyor, hiç bir şey anlayamadığım, kargacık burgacık çizgilere, kirli boyacı gömleğine benziyen acaip panolara hayran kalıyorlardı.

— Deme Allahaşkına!..

— Doğrusunu istersen ben bu sanat tenkitçilerinin, ressamların, profesörlerin hüsnü niyetinden şüphe ediyorum. Oğlanı büsbütün çıldırtmak için ne kadar kötü eseri varsa onu beğeniyorlar!.. Bu gidişle Necdet büsbütün mahvolacak!.

Şayeste çok üzüldü. Ertesi gün sergiye gidip kendi gözlerile görmek için sabırsızlandı.

Gittiği zaman sergide üç seyirci vardı. Necdet onu heyecanla karşıladı. Resimlerini göstermeğe, anlatmağa başladı. O kadar güzel anlatıyordu ki Şayeste gözüyle gördüklerine değil, kulaklarile dinlediklerine hayran kaldı. Bu kadar güzel şeylerin beğenilmeyişine, anlaşılamayışına pek yandı.

Nasıl yanmasın?. Tablolardan bir tanesinin bile köşesine "satılmıştır,, etiketi iliştirilememişti.

— Devamı 11 inci sayfada —

Sizi Saadete Götüren
PUDRANIZIN RENĞİ
Hangisidir.

10 kadında 9 zu fena renkte bir pudra kullanırlar.

Fena renkte bir pudra, yüzünüze «Makyajlı» ve çirkin bir manzara verir ve sizi daha yaşlı gösterir. En uygun rengi bulmanın yegâne çaresi, yüzünüzün bir tarafına bir renk ve diğer tarafına başka renk pudra tecrübe etmektir. Bu tecrübeyi hemen bugün size parasız olarak gönderilecek Tokalon pudrasının yeni ve cazip renklerile yapınız. Bu yeni renkler, gayet modern ve âdeta sihrâmiz bir göz mesabesinde olan «Cromoscope» makinasile karıştırılmıştır. Bu makina, renkleri kusursuz ve tam olarak seçer. Artık «Makyajlı» bir yüze tesadüf edilmiyecektir. Cild ile imtizaç eden ve tabii gibi görünen mükemmel bir pudradır. Tokalon pudrası, «krema köpüğü» ile beratlı ve hususi bir usul dairesinde karıştırılmıştır. Bu sayede rüzgârlı ve yağmurlu bir havada bile bütün gün sabit kalır. Hemen bugün Tokalon pudrasını tecrübe ediniz ve teninize ne derece bir güzellik temin edeceğini görünüz.

Acaip bir aile...

KOMİK ROMAN

— 15 —

Yazan: Ta. Ka.

Kardeşlerin karşılaşması pek hararetli oldu. Biribirlerinin boynuna sarıldılar. Paşa cumbada köşeye, Selmanın yerine yerleşti.

Hüseyin paşa, kıyafetine zerre kadar itina etmez, perişan, kalender bir adamdı. Obur olduğundan ceketinin yakaları yağ içindeydi. Fazladan fıtığı torba gibi sarkmıştı. Namaz derdile pantolonu terziden alındığı gün diz yapardı.

Keramet bey altı kol iskambilin ne kadar delisi ise, Hüseyin paşa da tavlaya ondan fazla meraklı idi.

Likör getirdiler. Paşa hazretleri yeşil içki ile dolu küçük kadehi reddetti. Fakat tabaktan bir avuç şeker alıp cebine soktu.

Yerini ağabeysine verdiği için Cemalin yanına oturan Selma:

— Paşa ağabeyimin kusuruna bakmayın! dedi.

— Kendisini iyi tanırım. Ne tuhaf!.. Bir şey söylesem inanmayacaksınız. Ben Maksudu iki senedir tanıyorum. Halbuki babasını on senedir tanırım ve akraba olduklarını şimdi öğreniyorum.

— Bu bizim ailenin kaderidir. Paşa bizim üvey ağabeyimiz olur. Annem babasına varmış. Babası meşhur kabzımallardan, zengin bir adammış... Ölünce benim babama vardı. Babam da avukattır. Belki tanırsınız. Müstakim bey.

— Tanımaz mıyım? Sevgili kayın babam...

— Sizi evlenme cinneti tutmuş.

— Tecrübe etmenizi tavsiye ederim. Dünyanın en harikuâlde deliliği.. Hem de dehâdan bir parmak yüksek...

— Hani nişanlılar?

— İşte...

Maksut ter içinde içeri girdi. İlk rastladığı boş iskemleye oturdu. Nişan merasimi öyle acaip başlamıştı ki henüz kimse kimseyi tanımıyordu. Bu usulü bozmamak için olmalı ki Maksut, babasının elini bile öpmedi.

Selma:

— Plâklara baktınız mı? diye sordu.

— Bakmadım.

— Bakın... Tangoları ayırın. Tekrar hastalanmamı istemezseniz gazel çaldırmayın.

— Başüstüne... İşte gelin hanım da içeri girdi.

— A, bu mu?

Zavallı Berceste, utancından kıpkırmızı olmuştu, yürümesini bile unutmuştu. O da müstakbel kocası gibi ilk rastladığı iskemleye çöktü. Daha doğrusu geline yer vermek gayretine düşen arkadaşlarından birinin azizliğine kurban olarak Maksudun tam arkasına oturdu. Bu suretle çocukların şimendifercilik oynadıkları gibi bir hal vuku buldu.

Dışarıdan bir sinirli kadın:

— Burada el öpmek ayıp mı kuzum? diye bağırdı.

Selma, nişanlıların vaziyetini kurtarmak için cevap verdi:

— Merasimden sonra öpecekler efendim.

Öfkeyle kalktı. Çantasını acele aradı. Bir şey aldı. Nişanlılara yaklaştı. Cemal kulaklarına bir şey söylüyor zannetmişti.

Bir kaç kadın:

— Nişan takıldı...

— Yüzükleri taktılar...

— Kızın anası nerede? diye bağırıştılar.

Ortalık bir daha karıştı. Sözler havada uçuşarak insandan insana kapıyı geçti, sofada gezindi. Nihayet alt katta uzun ve yanık bir feryatta nihayet buldu. Feryat şöyle dert yanıyordu:

— Takıldı mı komşular? Vay başıma gelenler... Saçımı süpürge ettim... Babasız büyüttüm... Mürüvvetini gözümle görmedim... Ne talihsiz kadınmışım...

Adeta bir ihtilâl hazırlanıyordu ki Cemal ortaya çıktı:

— Ne oluyor Keramet bey?

— Efendim... Ben bıktım bu işlerden... Kadınları bilirsiniz. Nişan takılırken anası bulunacakmış. Ona ağlıyor.

Cemal aşağıya indi. Mutbakta Bercestenin annesi, taşlara oturmuş, başını yumrukluyordu.

Cemal:

— Ne oldunuz? diye sordu.

— Doktor bey... Yavrumun mürüvvetini göremedim.

— Açın ağzınızı... Dilinizi gösterin...

Kadın şaşırarak ağzını açtı ve tabiî sustu. Cemal tehlike görmüş gibi başını salladı:

— Siz mürüvveti şurada bırakın. Taşa otururşanız ölürsünüz. Ağlarsanız, bağırırsanız ölürsünüz. Yarın bir ilâç göndereceğim. Haptır. Yutarsınız. Haydi kalkın. Şimdi yukarı gideceğiz. Yüzükleri çıkarıp tekrar taktırırız.

Ayağa kalkan kadın, yeniden oturmak ve ağlamak alâmetleri gösterdi:

— Olmaz. Uğursuzluk getirir. Biz sizin bildiğiniz adamlardan değiliz. Benim kabilede bir kız bir defa evlenir. Yüzük çıkar mı imiş? Tövbe deyin.. tövbe...

— Tövbe... Vallaha tövbe...

Maksudun kaynanasını âdeta iterek yukarı çıkardılar. Sofaya yeni ayak basmışlardı ki odada müthiş bir silâh çatırtısı duyuldu. Bu sefer de galiba (Paşa ağabey) ile manavlar coşmuşlar, silâha davranmışlardı. Cemal içeriye girmek istedi.

Odada herkes yere kapanmış, birbirini paralıyordu. Bu esnada manavlardan birisi ayağa kalktı. Ellerini poturunun iki cebine sokarak avuçladığı ufak paraları var kuvvetile tavana çarptı. Silâh sesini veren bu hareket, manavların adedince devam etti... Uğurlu olduğu için nikel onlukları, yirmilikleri kapmak üzere herkes kendini yere atmıştı. Bu kargaşalıkta yalnız Paşanın, iki kız kardeşinin, İhsanın ve nişanlılarla parayı saçan bahadırın mağrur başları görünüyordu.

Yağma nihayetlenince nişanlılar büyüklerin ellerini öptüler, akranlarının ve küçüklerin ellerini sıktılar. Cemal ortalığa biraz nizam vermek için Maksutla Bercesteyi cumbanın içine yan yana oturttu. Dört beş kişi yuvarlak bir tahta masa getirip bir köşeye yerleştirdi. Bir taraftan içmeğe, bir taraftan gramofon çalmağa başlandı.

Bektaşiler hoş sohbet adamlardır. Ne kadar karışık toplantı olursa olsun, tahammülleri, müsamahaları, nefis fıkraları ve düşündürücü türkülerile meclisi şenlendirir ve samimileştirirler.

Keramet beyin evinde de böyle oldu. Bektaşilik asırlardır yaptığı iyi işi burada da yaptı. Her çeşit yobazlığı sildi süpürdü.

İki, üç erkek, "Ben melâmet hırkasını..., diye başladılar; "Nesimiye sordular ki yârin ile hoş musun? - Hoş olayım, olmayayım, o yâr benim kime ne?„ diye bitirdiler. Paşa amca, kebapları pek beğendi. Selma ve kardeşi biraz nazlandıktan sonra şaraba alıştılar.

Herkesin boğaz derdile meşgul olmasından istifade eden Maksut, demindenberi Cemale işaretle yalvarıyor, dans istiyordu.

Cemal, emri vakii gramofona yaptırdı. Bir tango koydu. Masaya geldi. Kadehini kaldırdı:

— Bunu Hacı Bektaşi Veli efendimizin canına içiyorum! Biraz da dans edilecek efendiler.

İhsana iğneyi baştan almasını emretti. Nişanlılara yaklaştı:

— Haydi damat bey! Dansı açınız.

Maksut bir yay gibi zıpladı. Bercesteyi kaldırmak için Keramet Beyin yumuşak sesle önce yalvarması, sonra tekdir etmesi icabetti.

İğneyi üçüncü defa başa getirmişlerdi ki nişanlılar kalktılar. Maksut bu işte o kadar ustaydı ki iki tane Berceste olsa çekip çevirebilirdi.

Cemal de Selmayı kaldırdı. Yavaş sesle konuştular:

— Kalbiniz nasıl?

— Fena!.

— Çok mu?

— Senin kadar fena... Ben rüya mı görüyorum?.. Yanağını yanağımdan çek. Bize bakıyorlar. Bayılacağım... Arkadaşının saçlarına ne olmuş?

— Anlatamam... Farkına varırsa bırakır, gider. Başına felâket geldi.

— Yalan değil! Görünüyor. Siz ne acaip insanlarsınız...

— Siz de ne güzelsiniz.

İhsan, iyilik ettiğine yüzde yüz emin olarak plâğı tekrarladı.

Selmanın, kolonyadan ve esanstan başka, Cemalin aklını tarümar eden bir de kadın kokusu vardı. Tüy gibi dans ediyor, elini de yavaşca, okşar gibi sıkıyordu.

Oturdular. Cemal, maşalama hikâyesini anlattı. Esmer - güzel - tazeyi de gösterdi:

— Şu kapıda duran kız... Henüz ismini bile bilmiyoruz. Bizimkinin kendisine tutulduğundan da tabiî malûmatı yok...

— Sorguçlu âşığın haline artık güleceğim...

— Sorguçlu âşık! Ne güzel buldunuz.

İhsan, saçlarını sıvazladı. Farkına varmasın diye tekrar dansa kalktılar:

— Erenköyüne gidecek misiniz?

— Bu akşam.

— Ben de geleceğim.

— Olur. Sizi babamla tanıştırırım. İyi adamdır. Eski edebiyata meraklı. Sizi beğenecektir.

— Eksik olmasın... Bu dansı da kardeşinizle yapayım mı?

— Ne münasebet!..

— Ayıp oluyor.

— Asıl ayıp ondan sonra olur. Öteki kızları da kaldırmak lâzım gelir. Esmer - güzel - tazeyi de galiba tedavi etmek niyetindesiniz.

— Allah göstermesin... Biliyorsunuz ben yalnız sizin için doktorum.

— Ahlâksız bir doktor.

— İlâcı bakımından mı?

— Hayır. Gözleri bakımından.

— Nasıl benim gözlerim?..

— Külhanbeyi... Apaş!. Haydut...

— İlânı aşk mı ediyorsunuz? Teşekkür ederim.

Paşa amca, kalktı. Mazereti de omür! "Tavlayı yarım bırakmış. Arkadaşlara ayıpmış. Artık akraba olduklarından bol bol görüşebilirlermiş.„

Bereket versin, sarhoşluk asla cıvık hale gelmedi. Akşama kadar Cemali terleten bir tek vakadan başka bir şey de vuku bulmadı.

Keramet bey, bir aralık hala hanıma:

— Teyze hanımla enişte bey bulunamadılar efendim, dedi, çok üzüldüm.

Cemal atıldı:

— Selma hanım da mütteesir. Lâkin, ne yaparsınız, vazife!.. Kadri bey sefere gitmişler. Habibe hanım da biraz keyifsiz...

— Arkası var —

ÜZÜLECEK NE VAR?

İki bayan konuşuyorlardı. Kulak misafirliği ayıp ama, insan bazan pek hoş şeyler de işitiyor. Bir Neclâdan bahsediyorlardı. Bayanlardan biri, ötekine:

— Ah kardeşim diye, dert yandı. Neclâya çok mahcubum.

— Neden?.

— Kızcağız kaç defa nişanına çağırdı. Bir defasında bile gidemedim!.

Öteki teselli etti:

— Üzülme canım!. Neclâ kusura bakmaz. Elbet bir seferinde işin olmaz, gidersin!.

HİKÂYE

— 9 uncu sayfadan devam —

Halbuki başka resim sergilerinde daha ilk günden bir çok tablolara böyle etiketler konur, alanların kartvizitleri iliştirilirdi.

Yalnız kaldıkları zaman ürke ürke sordu:

— Hiç satılan olmadı mı?

— Hayır. Daha ikinci gün!.

Şayeste biliyordu. Satılacağı varsa zaten ilk günlerde satılırdı. Sonra iki değil, yirmi iki gün beklesen boşunadır!.

— Necdet! dedi. Bir teklifim var. Sen sanat adamısın; bu işlerin esnaflık tarafını bilmiyorsun. Halbuki bu işin de bir esnaflık tarafı var!.

— Ne gibi?.

— Sergiye gelenler buradaki tablolardan bazılarının satılmış olduğunu görmeliler ki onlara da satın almak hevesi gelsin!.

— Ne yapalım, satılmadı ki!.

— Kolayı var! Buradaki resimlerden bir kaçına, satıldı diye yalandan birer etiket koy!.

— Nasıl olur?!,

— Bal gibi olur!. Hepsi elinde kalacağına, varsın iki, üç tanesi kalsın! Bunlar, öbürlerinin sürümüne hizmet eder.

Genç ressam düşündü:

— Fena fikir değil!. Dedi.

— Haydi sen üç tane etiket yaz da şunlara koy!.

— Etiketler hazır!.

Necdet cüzdanını açtı, bir yığın "satılmıştır,, yazılı kâğıt çıkardı. Bunları görünce Şayestenin yüreği cız etti. Üç resmin üstüne "satılmıştır,, ları iliştirdiler. Necdet gözlerini büzüştürerek baktı:

— Fena olmadı! dedi. Sergi'nin havası değişti.

— Tabii!. Bak nasıl tesirini göreceksin!.

Onlar konuşurlarken salona beyaz saçlı, şişmna bir adam girdi. Şayeste onu görünce hop diye yerinden fırladı:

— Vay beyefendi! Hoş geldiniz!. Nasılsınız?.

— Teşekkür ederim kızım... Sergiyi gezmeğe geldim.

— Buyurun!.

— Sen ne arıyorsun burada?

— Necdet teyze zademdir. Takdim ederim, ressam Necdet Boyat! Bay Emin Bezenmiş!

Ressamla beyaz saçlı, göbekli adam el sıktılar.

— Buyurun gezin!.

Adam tablolara bakmağa başladı. Şayeste Necdetin kulağına eğilip fısıldadı:

— Adananın yarısı bunundur... Beni mektepten tanır. Kızı sınıf arkadaşımdı. Her halde bir kaç tablo alır.

— İnşallah!.

Adam gezdi, gezdi. Biraz evvel onların "satılmıştır,, etiketi koydukları panolardan "Kıyamet,, adlı tablonun önünde durdu:

— Çok güzel! dedi. Bayıldım buna!.

Şayeste güldü:

— Değil mi efendim? Biraz evvel satıldı. Ama daha bir çok güzel tablolar var... Şunlara bakınız!..

Adam tablonun önünden ayrılmıyordu:

— Hepsi güzel! Güzel ama bunun kadar hoşuma gideni olmadı doğrusu!..

Ve telâşla dönüp ressamdan özür diledi:

— Affedersiniz, ben resimden pek anlamam!. Fakat bu tablonuz hakikaten pek mükemmel!.

— Teşekkür ederim!

— Satılmamış olsaydı bunu ben almak isterdim!

Necdet Şayestenin yüzüne baktı. Şayeste kıpkırmızı oldu. Yutkundu; cesaretini toplayıp:

— Öbür tablolar da bundan hiç aşağı değil beyefendi! dedi.

— Biliyorum, biliyorum ama zevk meselesi!.. Yazık ki satılmış.

İki genç acı acı ter döküyorlardı. Adam, ellerini sıkıp çıktı, gitti. Necdet:

— Gördün mü yaptığın işi?!, dedi.

— Affedersin Necdet... Hakikaten çok fena oldu.

— Biraz daha dursaydı ben işin doğrusunu söyliyecektim!

— Hiç öyle şey olur mu canım?!.. Fakat dur, başka bir çare var!

— Ne?.

— Ben evini biliyorum. Gider, söylerim. Derim ki Necdet, sizin beğendiğiniz tabloyu alamayışınıza çok üzüldü. Sizin için ikinci bir kopyasını yapacak. Hem de orijinalini size verecek, kopyasını ilk müşteriye!.

— Mükemmel!!.

* * *

Şayeste hemen o akşam Emin Bezenmişin evine gitti. Kendisini büyük bir salona aldılar. Biraz bekledi. Derken bay geldi.

— Hoş geldin kızım! Hayrola? Diye kendisini karşıladı.

— Teşekkür ederim efendim. Bugün beğendiğiniz resim hakkında görüşecektim!.

Adam bir kahkaha attı:

— Ha... Onun için mi? Kızım ne abuk sabuk resimler onlar?!.. Yoldan geçiyordum. Sergi levhası gözüme ilişince bir girip bakayım dedim. Kuzum o çocuk deli mi ne?!. Yoksa hiç resim mi görmemiş?!. Zavallının gönlü hoş olsun diye satılmış olan resimlerden birini yalandan beğenmiş göründüm!.. Demek öyle saçma şeylere para verenler de var?!..

Çalapala

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.
BASILDIĞI YER: Yedigün Matbaası

GRAFİKA

Sayın Bayan, geceleri yatmadan evvel yüzünüze Louis Philippe CLEANSING kremi, sürmeği kat'iyyen unutmayınız! Makıyajınızı mükemmelen temizler.

Siz tatlı tatlı uyurken, o, cildinizin bütün mesamatını temizler, besler ve teneffüsünü temin eder.

Louis Philippe FOUNDATION kremi, makıyajınızın esasıdır; cildinize müstesna bir kadife yumuşaklığı bahşeder.

Louis Philippe

Yüksek Evsafta Güzellik Müstahzaratı

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite karşı

Evli bir genç bayan nasıl GÜZELLEŞTİ VE MES'UT OLDU?

Bayan G...

"Yalnız bir ay evvelime kadar cazibesizim ve kıymetsizdim" diyor.

25 yaşında idim. «Bir kenara bırakılmaktan» korkmağa başlamıştım... Sık sık dans salonlarına devam etmeği tecrübe ettim. Fakat hiç bir erkeğin nazarı dikkatini celbedemiyordum. Henüz evlenmiş benden genç bir arkadaşım bana bir sır tevdi etti: «Erkeklerin takdir nazarlarını çeken taze, nermin ve açık bir cild ve şayanı perestiş bir tendir. Bu yeni ve şayanı hayret güzellik reçetesini sen de tecrübe et» dedi. Şimdi zevcimi ilk nazarda takdir ettiği göz kamaştıran bir tazelikteki genç ve nermin tenim olduğunu itiraf ediyor.

Yaptığım şudur:

«Her akşam, yatmazdan evvel cild gıdası olan penbe renkteki Tokalon Kremini kullandım. Terkibinde, bütün dünyada meşhur bir cild mütehassısı tarafından keşf ve cild hüceyrelerinden istihraç edilmiş kıymetli bir unsur vardır. Siz uyurken o, cildi besler ve güzelleştirir. Sabahları da yağsız beyaz renkteki Tokalon Kremini kullandım. Birkaç gün zarfında cildim, kadife gibi yumuşak, gül yaprağı gibi taze ve nermin bir hal aldı, açık mesamelerim sıklaştı ve siyah noktalarla gayri saf maddeler kayboldu.»

Erkekler SİZİ cazip ve sehhar buluyorlar mı? Aksi taktirde hemen bugünden cild gıdası olan Tokalon Kremini kullanarak letafetinizi arttırınız ve teninize hayat ve tarâvet veriniz. Tokalon kremlerini, cild için besleyici hiç bir unsuru ihtiva etmiyen âdi güzellik kremleri ile [illegible]

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU

Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi .23 L. Posta kutusu 622, İstanbul.

Karikatür

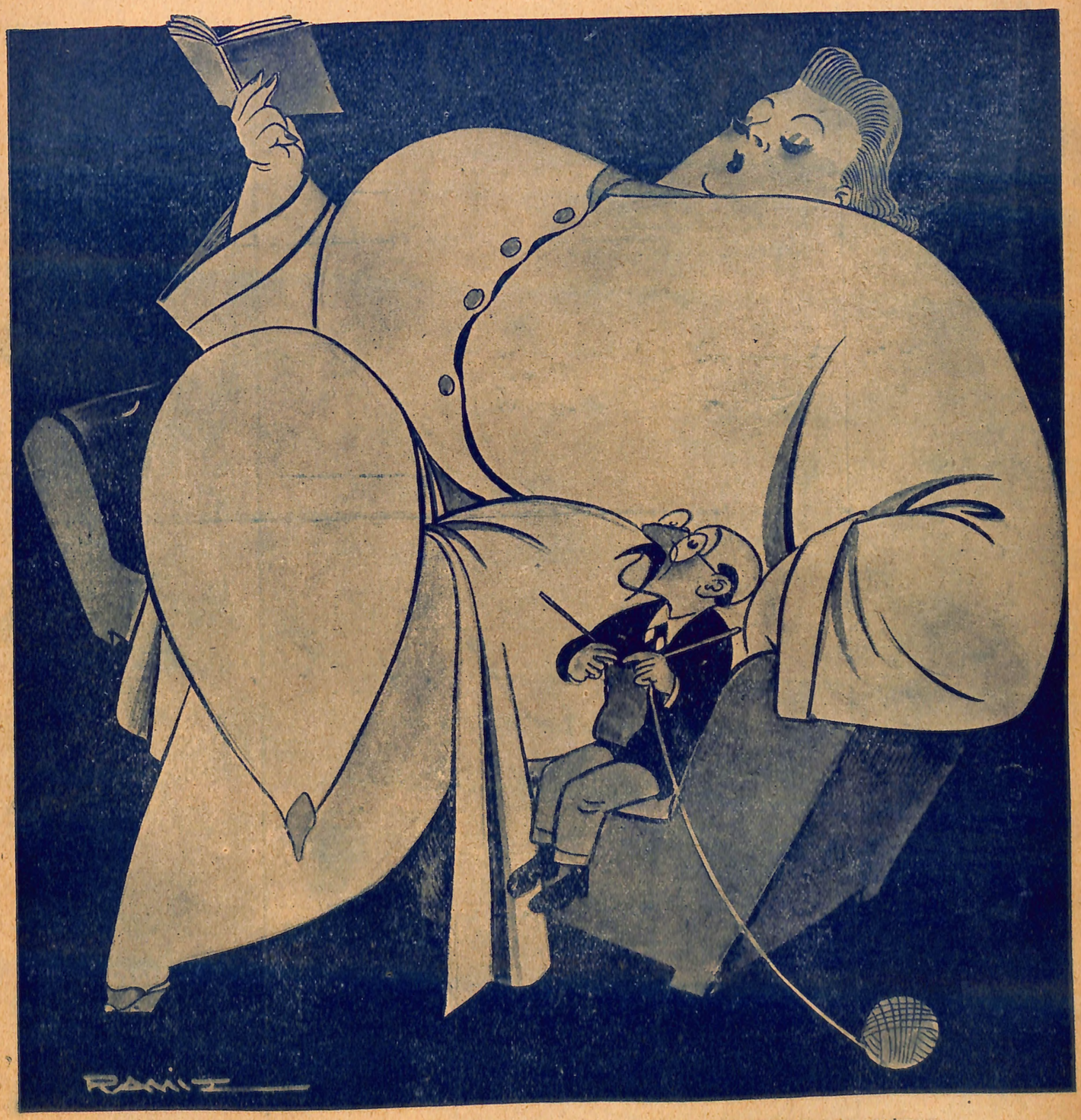

TOMBUL TEYZENİN KOCASI ÜNİVERSİTE GİBİ MUHTARİYETİNİ İLAN EDİYOR :
T. T. kocası — Karımın dizinin dibinden bir karış uzaklaştım, hâlâ benim kazak olduğuma inanmıyorlar!

T.T. POSTASI

Salihli: İrfan Meral :

S — Teyze tahmin ettiğime göre 45 ile 50 yaşlarında varsınız. Neden saçlarınız kırarmamış? Bizim Salihlide bu yaştakilerin saçları kırarmış, neden?

C — Anlaşılan siz dünyanın bütün kadınlarına Salihli tarifesi elli yaşında kadın yoktur. Berberler ressamlarımıza, ressamlarımız da berberlerimize benzediklerinden bizde yaşa göre değil başa göre saç yapılır!.

Polatlı: Ali Atasan:

S — Oğlan sıska, kız şişman,

C — Dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı!.

Keskin: Faik Bozkurt :

S — Tombul Teyzeciğim, Sıska dayıyı biraz şişmanlamak için Keskine gönderseniz?.

C — Olmaz. Keskin sirke kü-